

רע"פ 575/13 - יוסף סייגבקר נ' מדינת ישראל

רע"פ 575/13 - יוסף סייגבקר נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 575/13

יוסף סייגבקר

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[24.01.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, בעפ"ת 40112-11-12, מיום 20.12.2012,

אשר ניתן על-ידי כב' השופט ר' בן יוסף

בשם המבקש - עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, אשר ניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף, בעפ"ת 40112-11-12, מיום 20.12.2012. במסגרת פסק דינו, דחה בית-המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על גזר הדין של בית-משפט השלום לתעבורה בתל-אביב-יפו (להלן: בית-המשפט לתעבורה), אשר ניתן על-ידי כב' השופט י' צימרמן, במ"ת 23-10-12, מיום 14.10.2012.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 2.10.2012, הוגש, לבית-המשפט לתעבורה, כתב אישום נגד המבקש אשר ייחס לו עבירות של אי-ציות לאור אדום ברמזור, לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2), בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה בשכרות ותחת השפעת משקאות משכרים, לפי סעיף 62(3), בקשר עם סעיף 39א, בצירוף סעיף 64ד וסעיף 38(1) לפקודת התעבורה, ובקשר עם תקנה 26(2) לתקנות התעבורה; סירוב להיבדק בדיקת נשיפה, לפי תקנה 169ו לתקנות התעבורה; אי-מסירת פרטים, לפי תקנה 144(א)(3) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה; נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה; נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; ועבירה של שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת-תוקף, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

3. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 30.9.2012, בשעה 03:00 או בסמוך לה, נהג המבקש ברחוב שבעת הכוכבים, בהרצליה. כאשר הגיע לצומת דרכים עם מחלף הסירה, חצה המבקש את הצומת, מבלי לציית לאור אדום, אשר דלק ברמזור בכיוון נסיעתו. כתוצאה מכך, התנגש הרכב, בו נהג המבקש, בשני כלי רכב אחרים, אשר חצו באותה שעה את הצומת, כחוק. כתוצאה מהתאונה נחבלה אחת מן הנוסעות באותם כלי הרכב, ושלושת כלי הרכב ניזוקו. עוד עולה מכתב האישום, כי המבקש נהג באותה העת, כאשר היה נתון תחת השפעה חריפה של משקאות משכרים. מיד לאחר האירוע, סירב המבקש לעבור בדיקת נשיפה לצורך בדיקת שכרות, והחל להתרחק ממקום התאונה, בהשאירו את רכבו במקום, ומבלי למסור כל פרטי זיהוי. עוד עולה מכתב האישום, כי באותה העת נהג המבקש ברכבו מבלי שהיה ברשותו רישיון נהיגה תקף או ביטוח חובה בר-תוקף, וזאת לנוכח עונש פסילה, אשר נגזר עליו, בתיק אחר, בבית-המשפט לתעבורה בפתח-תקווה, מספר חודשים קודם לכן (ת' 411609-09-10).
4. ביום 14.10.2012, הודיעו הצדדים לבית-המשפט לתעבורה, כי הגיעו להסדר טיעון בעניינו של המבקש, אשר במסגרתו הוסכם, כי המבקש יודה בעובדות כתב האישום, וכי הצדדים יעתרו, במשותף, לעונש של שישה חודשי מאסר בפועל; עשרה חודשי מאסר על-תנאי, למשך שלוש שנים; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך ארבע שנים; שנה פסילה על-תנאי, למשך שלוש שנים; והתחייבות כספית בסכום של 20,000 ₪, להימנע מביצוע עבירות. כמו כן, הוסכם בין הצדדים, כי עונש מאסר מותנה, בן 4 חודשים, אשר נגזר על המבקש על-ידי בית-המשפט לתעבורה בפתח תקווה, בתיק הנזכר לעיל, יופעל בחופף לעונש המאסר בתיק זה.
- בית-המשפט לתעבורה, קיבל את הסדר הטיעון, והרשיע את המבקש, על-יסוד הודאתו, בעבירות, אשר יוחסו לו בכתב האישום.
- בטרם גזר בית-המשפט לתעבורה את עונשו של המבקש, פנה בא-כוחו אל בית-המשפט, בבקשה לערוך תיקון בהסדר הטיעון, אשר במסגרתו ייקבע, כי שלילת רישיון הנהיגה של המבקש לא תכלול את רישיונו לנהוג במלגזה. זאת, כדי שהמבקש יוכל להמשיך לעבוד לפרנסתו. המשיבה התנגדה לבקשה.
- באותו המעמד, גזר בית-המשפט לתעבורה את עונשו של המבקש. בפתח גזר הדין, התייחס בית-המשפט לבקשה לשינוי סיווג הפסילה וקבע, כי לנוכח נסיבותיו החמורות של המקרה, ולאור העובדה, כי העבירה בוצעה אך מספר חודשים לאחר שהמבקש הורשע בעבירה דומה, הרי שמדובר בחריגה מהותית ובלתי מוצדקת מהסדר הטיעון, ואין להיעתר לה. לאחר זאת, אימץ בית-המשפט לתעבורה את הסדר הטיעון, כלשונו, וגזר על המבקש עונש של 6 חודשי מאסר בפועל; 10 חודשי מאסר על-תנאי, לבל יעבור, במשך שלוש שנים, עבירה של נהיגה בפסילה, בשכרות או תחת השפעה של משקאות משכרים; הפעלת עונש המאסר המותנה, אשר עמד נגד המבקש, וזאת בחופף לעונש המאסר, אשר נגזר עליו בתיק זה; 12 חודשי פסילה על-תנאי, מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, למשך שלוש שנים; התחייבות כספית בסכום של 20,000 ₪, למשך שלוש שנים, לפיה יימנע מלנהוג בפסילה, בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים.
5. ביום 21.11.2012, ערער המבקש על גזר דינו של בית-המשפט לתעבורה לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו. בערעורו טען המבקש, כי שגתה הערכאה הדיונית משהחליטה שלא להיעתר לבקשתו לסווג את פסילת רישיון הנהיגה, ולאפשר לו לנהוג לפרנסתו, במלגזה. בהקשר זה, נטען, כי בעניינו של המבקש מתקיימים התנאים המאפשרים חריגה מהסדר טיעון, כפי שנקבעו על-ידי בית-משפט זה.

6. ביום 20.12.2012, דחה בית-המשפט המחוזי את הערעור. בית-המשפט קבע, כי אין בידיו להיעתר לבקשת בא-כוח המבקש לסיווג פסילת הרישיון, וזאת לנוכח החשיבות הרבה "בכיבוד הסדרי טיעון", והעדפת שיקול זה על-פני הצורך לאפשר למבקש להמשיך לעבוד לפרנסתו, מה גם שהובהר כי המבקש לא יפוטל ממקום עבודתו. בהקשר זה, ציין בית-המשפט כי "כאשר מבקש סניגור שבית המשפט יכבד הסדר טיעון שאותו ערך עם המדינה, אין הוא יכול לאחוז את המקל משני קצותיו - מחד גיסא לבקש שבית משפט קמא יכבד את ההסדר, ומנגד יסטה בעניין שנוח לו. אימוץ גישה זו רק יפגע באמון הציבור במערכת בתי המשפט ומערכת עשיית הצדק".

מכאן הבקשה שלפניי.

הבקשה

7. ביום 23.1.2013, הגיש המבקש בקשת רשות ערעור לבית-משפט זה, אשר במסגרתה טען בא-כוחו, עו"ד דוד גולן, כי שגה בית-המשפט המחוזי עת שדחה את ערעורו של המבקש, בשם החשיבות הרבה בכיבוד הסדרי טיעון, וזאת לנוכח ההשלכות הקשות של דחיית הערעור על שיקומו של המבקש. בהקשר זה הפנה בא-כוח המבקש, בין היתר, לתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, אשר מדגיש, לגישתו, את אינטרס השיקום על-פני יתר שיקולי הענישה. בהמשך, נטען כי המקרה הנדון, כפי שהוא משתקף בפסק דינו של בית-המשפט המחוזי, מעורר שאלה משפטיות בעלת חשיבות ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים הישירים לה. על-יסוד האמור, כך נטען, במקרה דנא מתקיימות אותן "נסיבות חריגות", אשר בהן ייעתר בית-משפט זה לבקשת רשות ערעור.

דיון והכרעה

8. למקרא האמור בבקשת רשות הערעור, נחה דעתי, כי עניינו של המבקש אינו מקים עילה לדיון ב"גלגול שלישי", בפני בית-משפט זה.

הלכה מושרשת היא, כי לא על-נקלה תתקבל בקשה לרשות ערעור, היות שזו שמורה אך לאותם מקרים המעלים שאלה משפטיות נכבדה או סוגיה ציבורית כבדת משקל, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים לה, וכן, במקרים מיוחדים ונדירים, המגלים אי-צדק או במקרים בהם קיים חשש מפני עיוות דין (ראו, רע"פ 216/13 זלוב נ' מדינת ישראל (14.1.2013); רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל (8.1.2013); רע"פ 9239/12 אבו עראר נ' מדינת ישראל (2.1.2013); רע"פ 8727/12 הנסב נ' מדינת ישראל (31.12.2012). תנאים אלו אינם מתקיימים בעניינו של המבקש.

מעיון בבקשת רשות הערעור, כמו גם בצרופותיה, דומני, כי חרף ניסיונותיו של בא-כוח המבקש לשוות, בשולי דבריו, למקרה דנא אופי עקרוני בעל חשיבות משפטית רחבת השלכות והיקף, אין הדבר כך, ונראה כי טענותיו נוגעות, אך ורק, לעניינו הפרטי של המבקש. לא זו אף זו, כל טענותיו של בא-כוח המבקש הן טענות "ערעוריות", ובקשתו מהווה, דה-פקטו, ניסיון ל"מקצה שיפורים". כפי שקבעתי במקרים דומים אחרים, אין לאפשר הגשת ערעור נוסף במסווה של טענות בעלות השלכה ציבורית רחבה, כביכול (רע"פ 9019/12 חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.2012); רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל (3.1.2012); רע"פ 9454/12 טקאטקה נ' מדינת ישראל (7.1.2013)). מטעם זה בלבד, דין הבקשה להידחות.

כמו כן, אין בידי לקבל את טענות המבקש בדבר קיומן של אותן "נסיבות מיוחדות", שבהן ייעתר בית-משפט זה לבקשת רשות ערעור, משיקולי צדק. המבקש, הורשע, על יסוד-הודאתו, בביצוע שלל עבירות תעבורה חמורות, שאך בדרך נס לא נסתיימו באבידות בנפש. ואם בכך לא די, הרי שעבירות אלה בוצעו, כאמור, חודשים ספורים לאחר שהמבקש הורשע בעבירות דומות, שבגינן נגזרו עליו עונשים כבדים, וביניהם גם עונש מאסר מותנה. לנוכח זאת סבורני, כי צדקו הערכאות הקודמות משלא נעתרו לבקשה שעניינה סיווג עונש הפסילה, וקבעו, כי יש להעדיף במקרה דנן את אינטרס ההרתעה על פני עניינו הפרטי של המבקש. קביעה זו מתחזקת לנוכח החשיבות הנודעת לכיבוד הסכמים שעניינם הסדרי טיעון, כפי שנקבע, לא אחת, בפסיקותיו של בית-משפט זה.

9. סיכומם של דברים, לא מצאתי כי קיימת הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת הליך שיפוטי נוסף, והנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

ניתנה היום, י"ג בשבט התשע"ג (24.1.2013).